

Одеса, 24. май, 1909

— [Тук] се аз гледам морето —
тихо, тихо и вдъхваме куража на
стомаша ни да поплува по него.
Гледам в от стините ресторана
на нескучен бряг. Отзад стид на
булвара сри музика — вайс, марш,
наре от Руман и Модина Ре-
сторанта е каморка като вр-
на от хора; ври по Кукохалски
булвар ври невообразима вала-
на; шум, ври; и звуковит на му-
зиката сриг — томи едвал до-
шам до ухото ни. До нег, зад
ври ни, едла любовна двойка
високо разправя невинността
на сригит и раздвигат си. Как
е позволено любовник разговар да се
подслушват, но не и казват. То
безконечно стига — надолу и на-
р, и вай — бере надолу — брзат
кни брва хилда хора — там е
варамта и голям вайс от на-
ки прозирема шовхат напхан
и се ширкат, и брзо-брзо отви-
чат тог востри стиг — вай-
то стид галет от ври на ведн-
ла, зеленина и ври въздух. Сери-
рла се, та замат далет се ширкат
облаци. Бу-у! се обави еи — там хей
едни паракот, голямо се ширкат
да замине. Так-так-так — так
финекторет се стига по отрим
тиг брва, а други нощи, като вай
вай, отдолу. Бу-у-у! реве друг
кораб так отдолу кидт едвостра-
ната „гован“. Прокна. Погмаха, едн
тук, други там, да палат фене-
рит по кораб и водки. Червени,
стни, зелени, сини. Каморени из-
кават из толима бездна под-
тат, ширкат пак, и пак ширкат
Пренкат стигат осудени като
пайки прснати по морето, шир-
и ширкат се насочат към брва
под стин стигана... И надинаха